

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056213184/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Titus Øjne søgte et ungt Ansigt under en stor Hætte; jo, nu smilede det til ham som hver Morgen, med Læber og Kinder som smittede af Radisernes røde Friskhed.

»Godmorgen.«

Hun smilede med de graa Øjne, og de solblegede Krøller, der stjal sig frem under Hætten, luftede for Vinden.

Hun tog Kurven med de store, vaade Radisebundter og holdt den hen til ham med sine jordhærdede Hænder, der dækkedes af grove sorte Halvhandsker.

»Og hvad for en Blomst har De til mig idag?« spurgte Titus og saa' hende ind under Hætten, som mente han den fintrøde Mund.

Hun greb i Blomsterkurven og tog en langstilket højrød Rose med en Sikkerhed, der tydeligt sagde, at den var tiltænkt ham allerede, da hun i den tidlige Sommermorgen skar Blomster af derhjemme i Haven.

Han saa' paa den og saa' paa hende, og hans Øjne sagde:

»De og Blomsten er lige friske.«

Han betalte den samme lille Sum som hver Morgen og gik uden at have hørt andre Ord af hendes Mund end et lavmælt Tak.

Men langt derfra vendte han Hovedet til et